

Tica Morgan

Mooie Moorden

Haringvliet

2021

Moordlessen deel 1: de voorbereiding

Een foutloze moord kan alleen worden uitgevoerd als er een grondige en vooral bedachtzame voorbereiding aan vooraf gaat. Moord is nooit professioneel als de uitvoering ervan overhaast en paniekerig gebeurt. Kies je slachtoffer zorgvuldig uit, het liefst iemand die regelmatig alleen is, en volg hem of haar gedurende langere tijd zonder dat hij of zij het weet. Het is belangrijk om de dagelijkse routines van je prooi te leren kennen, zodat je weet op welke momenten je hem of haar kunt overvallen zonder dat er direct alarm wordt geslagen. Zorg daarbij dat je uit de buurt van camera's blijft en vermom je zonder te overdrijven. Het is verstandig om anonieme, donkere kleding aan te trekken zonder merkjes; het liefst kleren die je ergens hebt gevonden. Zorg er vooral voor dat jouw connectie met het slachtoffer minimaal of nihil is. De politie blinkt niet uit in intelligentie (al ken ik een vrouw die de uitzondering op de regel vormt) en zoekt de dader meestal in de familie en de directe sociale kring van het slachtoffer. Denk na, mensen, denk na. Help mee om het vak van moordenaar naar een hoger niveau te tillen. Er zijn te veel prutsers in deze wereld die onze naam te grabbel gooien.

Sven

Week 1

Ik weet niet meer hoe ik thuis ben gekomen. Mijn beveiliging Ivo reed en ik zat naast hem. Herstel: ik hing naast hem, met mijn gezicht de hele tijd tegen het raam aan geplakt. Dat aspect herinner ik me goed, voor de rest zijn de meeste stukken van de autorit compleet aan me voorbijgegaan. Misschien doet het er niet toe. Nu ik thuis ben, voel ik pas hoe instabiel ik ben, uit het veld geslagen. Fer heeft het door en kijkt mijn kant op als hij denkt dat ik niet oplet. Ik merk het wel. Ik zie hoe mijn kleine jongen zijn labiele moeder observeert. Hij weet dat ik niet in orde ben. Bing huppelt om me heen. Probeert me aan het lachen te maken en doet alsof er niets aan de hand is. Ook hij voelt aan dat het niet goed met me gaat.

De beveiliging is verscherpt. Gelukkig. Ik word horendol van al die mensen om me heen, maar ik zou gek van angst worden als ik ze niet had. De vraag is: hoe nu verder. De aangetroffen muziekdoos wordt op dit moment onderzocht door de forensische dienst. Ik kon het niet laten om aan de hendel te draaien en natuurlijk herkende ik het nummer: 'Killer You' van Oscar and the Wolf. Al is het prachtige muziek, het is geen goed nieuws. Helemaal niet. Oscar zingt ergens in het lied: *'So will you dive in with me baby'* en een zin later *'and I shot you down, but you are my baby'*. Wat klopt. Niet letterlijk natuurlijk, want Sven heeft mijn armen met een mes opengesneden, maar toch. *Down* ging ik, en hoe.

Vierentwintig uur ben ik nu in mijn eigen vertrouwde omgeving en ik heb geen idee wat ik moet doen. De nacht was dramatisch. Als ik een half uur geslapen heb, is het veel. Daan, mijn collega uit Heerenveen, heeft gisteren een enthousiast bericht op mijn voicemail achtergelaten: onze hoofdverdachte Jan van Dongen heeft bekend dat hij zijn

controller Lynn Jackson opdracht heeft gegeven zijn vrouw te vermoorden. Het is een geweldig resultaat en toch doet het me nauwelijks iets. Het lijkt zo volkomen onbelangrijk. Ik mag dan een zaak hebben opgelost, maar ik verlies mijn leven. Zo voelt het op dit moment. Of ben ik te negatief? Moet ik gewoon een paar uur slapen en dan weer opstaan, het stof van mijn broek kloppen en verdergaan?

Linda vraagt via de app wanneer ik kom werken. Werken? Meent ze dat serieus? Achter elke boom zie ik Sven en als ik mijn ogen dichtdoe zie ik hoe hij mijn armen opensnijdt, zie ik zijn grijns vlak bij mijn gezicht en overal dode jonge vrouwen in houten doodskisten. Ik wil mijn ogen niet meer dichtdoen. Nooit meer.

Mijn zus zit in de keuken. Ze houdt de jongens bezig en ik weet dat ze vreselijk ongerust is. Gisteren heeft ze me opgevangen, eten voor me gemaakt en mijn hand honderd keer vastgepakt. Hoe minder er van me overblijft, hoe sterker zij wordt, zo lijkt het. Dat is dan nog een beetje goed nieuws. Zij redt het wel.

‘Heb je wat nodig?’ Marsha’s hoofd verschijnt om de deur.

‘Een kop thee graag,’ antwoord ik.

Eigenlijk wil ik niets, maar dan komt ze het over een half uur weer vragen, weet ik. Even later zet ze de dampende mok voor me neer en legt haar hand op mijn wang. Ze zwijgt en daar ben ik haar dankbaar voor. Ik kruip in mijn hoekje met een deken over me heen. Ik ben kapot, maar doe mijn ogen niet dicht. Bang voor de angst die langs mijn ruggengraat naar boven kruipt en mijn keel langzaam dichtknijpt. Waarom? Waarom heeft Sven het op mij voorzien? Wat gaat hij doen?

Ik heb een paar uur geslapen, besef ik. Zonder grote nachtmerries en angsten. Ik ruik tosti's en mijn maag knort. Ik loop naar de keuken, waar de jongens met Marsha en mijn lievelingsbeveiliger Jana aan tafel zitten.

'Hé. Je bent wakker. Wil je een tosti?' vraagt Jana.

'Lekker. Is er nog brood dan?'

'Er is genoeg,' reageert Marsha. 'Ik heb gisteren voor een weeshuis aan boodschappen gedaan.'

Ik kus de tweeling op hun hoofd en Bing slaat zijn armen om me heen. We zijn normaal gesproken best aanhankelijk, maar deze knuffel is van een andere orde. Feilloos voelt Bing aan dat zijn omhelzing nodig is en hij houdt me lang vast. De jongens vertellen dat ze vandaag niet hoeven voetballen en willen met hun vriendje Gijs afspreken.

'Is het goed als Gijs dan hier komt spelen?' vraag ik hun. Ik wil dat ze in mijn buurt blijven, zodat er een beveiliging bij is.

Fer knikt met volle mond.

'Ik bel zijn moeder wel even.'

Het is een normaal gesprek in een abnormale situatie. Na het eten van twee tosti's ruim ik samen met Jana de tafel af. Marsha heeft al genoeg gedaan gisteren en vandaag. Ik kijk door het keukenraam de tuin in en zie dat de wereld ogenschijnlijk niet is veranderd. En tegelijkertijd weet ik dat degene die het op mij gemunt heeft, Sven, ergens daarbuiten is. Klaar om toe te slaan. Wat moet ik doen? Het enige dat ik kan doen is incasseren en terugveren. Liam stuurt me een berichtje om te vragen hoe het met me is en geeft aan dat hij me vanavond zal bellen, omdat hij nu druk aan het werk is. Gisteravond laat heb ik hem gebeld. Hij schrok enorm en was in staat om het eerste het beste vliegtuig te nemen. Dat heb ik hem uit zijn hoofd kunnen praten. Hij denkt aan mij en ik denk aan hem. Als

hij hier was, zou ik in hem kruipen. Ik heb behoefte om mijn hart te luchten en bel mijn bijzondere vriend Leo.

‘Wat is er?’ Hij hoort aan mijn stem dat er iets is. ‘Vertel het maar.’

Ik barst los. In gedachten zie ik hem in zijn atelier in een fauteuil zitten met zijn tekenblok op schoot. Misschien een glas whisky in zijn hand. Ik vertel over de fles die een paar weken geleden is gevonden op de Faeröer-eilanden, met daarin het bericht van Sven en de mini-Barbie gehuld in een blauwe prinsessenjurk. En ik vertel hem over gisteren. Over mijn belager die me opwachtte op de parkeerplaats van mijn hotel, de boodschap van Sven die hij in mijn oor fluisterde en de muziekdoos. Op de achtergrond hoor ik Leo’s potlood driftig over het papier krassen en ik ben benieuwd wat hij tekent.

‘Mama, ga je mee voetballen? Marsha en Jana doen ook mee.’ Bings stem doorbreekt mijn gedachte en mijn monoloog.

Ik twijfel.

‘Ga maar,’ zegt Leo tegen me. ‘Ik heb nog honderd vragen, maar dat komt later wel. Voorlopig heb ik genoeg om over na te denken. Ga jij maar met je jongens spelen. Afleiding is goed voor je. Ik bel je morgen.’

Ik zeg hem gedag, verbreek de verbinding en loop naar buiten.

Aan het einde van de straat voetballen we in de zon op het grasveldje. De jongens worden steeds beter en ik moet mijn best doen om ze voldoende tegenstand te bieden. We spelen lekker fanatiek. Ik glimlach naar Fer en krijg een grijns terug. Hij is blij, zie ik. Blij dat ik nog kan lachen.

Vannacht heb ik een uurtje of vier, vijf geslapen. Het is mooi weer, maar ik heb het koud. Misschien word ik ziek. Dat kan er ook nog wel bij. Ik heb nagedacht over wat mijn

volgende stap zou kunnen zijn de komende dagen. Tot nu toe heeft Sven de touwtjes in handen. Ik weiger me lijdzaam aan hem over te leveren, maar dan zal ik mijn fatalistische gevoel van me af moeten schudden. Ik wil niet afglijden naar de afgrond. Ik wil Sven onder druk zetten, hem een stap voor zijn. Mijn vechtlust keert terug. Op zolder maak ik de kurkwand leeg en hang alle papieren met relevante informatie op die ik over Sven heb. Een kaart met in het midden de Faeröer-eilanden, zijn meest recente compositietekening en foto's van de fles en de mini-Barbie. Daar omheen plak ik post-its met opmerkingen, vragen en hypothesen. De foto die ik van de wand maak, stuur ik door naar Leo.

'Mama, we gaan ontbijten.' Bing staat beneden aan de trap te gillen.

'Ik kom eraan.' Ik kijk naar de compositietekening van Sven. *'I'll be back,'* zeg ik tegen zijn inmiddels vertrouwde hoofd.

Ivo zit aan de keukentafel en het doet me goed dat hij er is. Mijn redder in nood. Hij geeft me een knipoog en vraagt hoe het is.

'Best oké. Ik heb gelukkig vannacht wat meer kunnen slapen.'

We ontbijten en maken plannen voor de dag. Ik stel voor een wandeling te maken over de slikken van Flakkee. Het natuurgebied waar regelmatig een groep flamingo's wordt gespot.

'Gadverdamme, daar heb ik echt geen zin in,' reageert Bing. 'Moet ik mee?'

'Het is een voorstel, Bing. Sowieso moeten we iets bedenken wat iedereen leuk vindt. Heb jij een ander idee?'

Er wordt van alles in de groep gegooid en ik stel een compromis voor: eerst wandelen en daarna lunchen bij Sluishaven. Dan kunnen de jongens zich uitleven in de

speeltuin die ernaast ligt. Aan het gezicht van Bing te zien is hij niet erg gelukkig met dit plan, maar protesteren doet hij niet.

De flamingo's zijn er niet meer. Blijkbaar vervolgen ze begin april hun trektocht, en ze schijnen sowieso verhuisd te zijn van het natuurgebied de Slikken van Flakkee naar Battenoord bij Nieuwe-Tonge. Lullig genoeg hebben ze geen verhuisbericht gestuurd. We wandelen een kort rondje door het prachtige natuurgebied en gaan dan in de richting van Sluishaven. De tweeling rent richting de speeltuin en Ivo en ik nemen plaats op het terras van het naastgelegen restaurant. Ik kijk uit over het Volkerak en denk na over de zaak met de gevonden boot. Morgen ga ik weer werken, heb ik besloten. Als afleiding, maar ook omdat ik Linda heb beloofd haar te ondersteunen en te begeleiden. En belofte maakt schuld, hoor ik mijn moeders stem in mijn hoofd resoneren. Ik kijk hoe het water zich omvormt tot kleine golven die kapotslaan tegen de dijk. De zon verwarmt mijn gezicht en ik voel hoe de kou, die de hele ochtend in mijn lijf heeft gezeten, langzaam verdwijnt. Ik verbaas me over mijn eigen veerkracht. Na elke klap lijkt ik vrij snel weer te herstellen. Ik vrees de dag dat ik dit niet meer kan opbrengen. In welk gat word ik dan gezogen? Ik schud mijn hoofd, sta op en loop naar de jongens die in de speeltuin rondrennen. Fer zwaait naar me en ik voel een steek in mijn hart. Mijn grootste angst is dat Sven mijn kinderen iets aandoet. Vanavond gaan ze naar Jean, hun vader, en ik raak in paniek bij het idee dat er geen beveiliging bij hen zal zijn. Vanmiddag zal ik Ivo vragen mijn jongens beter te beschermen. Als ze überhaupt te beschermen zijn...

Thuis pak ik alvast de rugzakken van Fer en Bing in met wat spullen die verspreid over de vloer liggen. Normaal gesproken word ik er gek van dat ze zo slordig zijn, nu moet ik erom glimlachen. Mijn lieve kids. Ik ga ze missen komende week.

We bakken pannenkoeken met spek en kaas en het lukt Fer voor het eerst om er eentje zonder haperingen om te flippen. Malik heeft Ivo afgelost en John, de nieuwe vriend van mijn zus, komt langs. Het is dikke mik tussen hem en Marsha en ik heb haar nog nooit zo gelukkig gezien. Na het eten haalt Jean de jongens op. Hij drinkt een bak koffie met ons mee zodat ik hem kan vertellen wat ik met Ivo heb afgesproken. Ivo heeft geregeld dat er extra wordt gesurveilleerd rondom het huis van Jean en Diane. Dat is fijn en toch ben ik er niet gerust op. Ik kijk naar Bing en Fer die hun rugzakken oppakken en naar me toe lopen. Ik houd ze stevig vast. 'Pas op jezelf, gastjes,' zeg ik tegen hen en ik hoor mijn stem breken.

'Ja ja,' antwoordt Bing.

'Jij ook, hè mam?'

'Ja, ik ook.'

Ik trek me terug op de bank en neem de aanvullingen van de afgelopen dagen door. Echt veel heb ik niet gemist, zie ik. De eigenaar van de boot, die advocaat is, is op het bureau geweest om een verklaring af te leggen. Kort samengevat komt het erop neer dat zijn dure speedboot die in de haven lag is gestolen en op het Volkerak is teruggevonden. Hij kent de verdachten niet en heeft geen idee waarom zijn vaartuig is uitgekozen.

Ik maak een aantekening dat we zijn bewering dat hij de verdachten niet kent moeten natrekken. Op internet zoek ik het advocatenkantoor waar hij werkt op. Bergsma en Nielsen, gevestigd in de Maashaven van Rotterdam. Ik lokaliseer hem tussen drie rijen keurige mannen en vrouwen op de medewerkerspagina. Bepaald niet mijn types. Ik vind

nette mensen onaantrekkelijk. Ik hou van een beetje fout, een beetje onaangepast en in ieder geval afwijkend van de massa. Zoals Leo, en zoals Liam. Alleen al zijn dikke haar, dat een eigen leven lijkt te leiden, vind ik woest aantrekkelijk. En ik weet ondertussen dat hij ondanks zijn Engelse achtergrond in bed allesbehalve formeel is. God, ik mis hem, besef ik ineens. Ik stuur hem een berichtje en lees verder.

Er zijn geen sporen gevonden bij de haven van Dintmond en het onderzoek in de woningen van de twee vermiste verdachten heeft nauwelijks iets opgeleverd. In de opgevraagde telefoongegevens van een van hen, René Lievens, zijn een paar oudere berichten gevonden waarin wordt gerefereerd aan ‘het opvissen van goederen’. Helaas was het laatste bericht de opdracht om uitsluitend te communiceren via de telefoon die een dag later zou worden bezorgd. Die is tot nu toe niet gevonden. Ik besluit me de rest van de avond te verdiepen in de drugscriminaliteit in de regio. Vooral over Brabant zijn voldoende stukken en onderzoeken te vinden. Deze Zuidelijke provincie wordt ‘de drugsschuur van Europa’ genoemd in een overzichtsartikel. Dat klinkt bijna gezellig. Sowieso is Nederland een soort drugssupermarkt voor heel Europa, en Brabant is door zijn ligging aan de grens met België, met in de buurt twee havengebieden en een aantal grote steden nog aantrekkelijker. Interessant is dat maar tien tot vijftien mensen de dienst lijken uit te maken in de Brabantse drugswereld. Veelal autochtone Nederlanders. Personen die aan het hoofd van hun organisatie staan, waarbij ze zelf geen vuile handen maken maar investeren in onroerend goed en nieuwe criminele projecten. Godfathers, zo stel ik me voor. In een ander onderzoek wordt gesuggereerd dat deze Zuidelijke provincie vanwege zijn smokkelhistorie, zijn van oudsher eigenzinnige houding ten opzichte van het Westelijk deel van Nederland, het lak hebben aan regels en wetten en de hechte gemeenschapszin, een rijke voedingsbodem vormt voor het plegen van een rijke

schakering aan criminele activiteiten. Ik lees interviews met Brabantse overtreeders die ervan overtuigd zijn dat ze niets illegaals hebben gedaan. Criminele activiteiten worden door hen als 'gewoon' bestempeld. Als belangrijke groeperingen worden de kampers en de motorbendes genoemd. Daarnaast de Marokkanen die de hennepmarkt beheersen en de Turken die de heroïne markt voor hun rekening nemen. Ergens in het stuk worden de Oost-Europeanen genoemd. Een opmerking die door een criminoloog over deze groep wordt gemaakt blijft hangen: 'Ze killen voor een kwartje.' Ripdeals zijn een steeds vaker voorkomende vorm van criminaliteit.

Ik denk aan onze zaak. Zou het een ripdeal geweest kunnen zijn? Stel dat de verdachten zijn omgebracht nadat ze de cocaïne hadden afgeleverd? Niemand die naar hen taalt, behalve hun families. Ik zie de moeder van René voor me, en hoe ze bijna wanhopig de hand van haar man vastpakte om iets van houvast te vinden. Ik raak er steeds meer van overtuigd dat de beide mannen dood zijn. Vermoord. Maar waar zijn hun lichamen? Op de bodem van het Volkerak? Begraven in de buurt van Dintelmond? Dat laatste lijkt me niet logisch. En bovendien zijn er geen sporen gevonden. Ik drink een paar slokken water en besef dat het spitten in deze documenten helpt. Het werkt om met iets anders bezig te zijn dan met Sven. Helaas keert met dit besef ook de realiteit terug.

Leo stuurt een appje: 'Nu ff bellen?' Alsof hij het aanvoelt.

Ik bel hem. Hij vraagt niet hoe het gaat omdat hij het antwoord weet. In plaats daarvan stelt hij voor dat hij mijn recorder wordt. Dat ik elk idee, elke gedachte over Sven, hoe vreemd ook, met hem deel en dat hij dat registreert. Ik vraag waarom en hij antwoordt dat hij het niet goed weet, maar intuïtief aanvoelt dat het nodig is. Dat Sven bezig is met zijn volgende plan, en elk stukje informatie een aanwijzing kan zijn omdat we niet weten wat hij aan het bedenken is.

‘Alles is welkom, Zoë. Niets is gek.’

Zijn woorden stellen me meer gerust dan alle beveiliging die ik tot nu toe heb gekregen. Bij Leo kan ik alles kwijt. Ook als ik dingen zie die niet reëel zijn. Hij is de enige van wie ik zeker weet dat hij me nooit zal veroordelen om wat ik zeg, denk of doe, of wie ik ben. Dat is een zeldzame eigenschap, besef ik. *I feel blessed.*

En dus praat ik. Ik vertel over mijn dagen, mijn gedachten en mijn angsten. Er zit niet echt een lijn in, maar ik weet dat het niet uitmaakt. Leo kan bussen van links en lukrake afslagen prima volgen. De rode draad is Sven. En die is duidelijk.

Als ik stilval vraagt Leo: ‘Morgen weer?’

‘Graag. En mag ik jouw gedachten dan horen?’

‘Natuurlijk, schoonheid.’

Het wordt een warme dag en ik trek een spijkerbroek en een T-shirt aan. Bert haalt me op en ik zie hoe hij naar de littekens op mijn onderarmen kijkt. Hij zegt er niets over.

Volwassenen doen dat niet, in tegenstelling tot kinderen. Een paar weken geleden heb ik ze aan Fer en Bing laten zien, en ik heb hen wijs gemaakt dat ik ze had opgelopen in een soort zwaardgevecht.

‘Vet,’ reageerde Fer meteen.

Bing vroeg of het zeer deed en toen ik hem verzekerde dat dit niet het geval was, zei hij: ‘Je ziet eruit als een piraat, mam.’

Beter, veel beter, vind ik deze reactie dan het grote zwijgen van volwassenen.

Op het bureau zie ik Mohammed hetzelfde doen als Bert: hij staart en zwijgt.

Alice komt binnen als we allemaal rond de vergadertafel zitten en al lang en breed met de briefing zijn begonnen. 'Sorry lieve mensen, ik leer het ook nooit. En fijn dat jij er weer bij bent, Zoë. Waarschijnlijk is het volstrekt onverantwoord dat je alweer aan het werk bent, maar ik ben er blij mee.'

Linda leidt het overleg. Ze doet het goed, maar ik merk aan haar toon dat ze teleurgesteld is over de voortgang. Ze verraadt daarmee net zo ongeduldig te zijn als ik.

'De advocaat is strafpleiter en we moeten erachter komen of hij niet een keer Lievens of De Groot heeft vertegenwoordigd. Die kans is best reëel,' breng ik in.

'Hij zei dat hij ze niet kende,' reageert Mohammed.

'We weten het niet zeker, toch?' zegt Linda.

'Ik ga het uitzoeken,' laat Mohammed weten.

'Het meest logische scenario blijft dat ze cocaïne hebben opgepikt in de buurt van Vlissingen, teruggevaren zijn, de drugs hebben overgedragen aan hun opdrachtgevers...'
Linda stukt na deze zin.

'Ja, precies,' zegt Alice. 'En wat daarna is gebeurd blijft de grote vraag.'

'We gaan er nu van uit dat de boot in Dintelmond is achtergelaten en van daaruit is afgedreven. Wat als dat niet klopt?' Ik hoor mezelf hardop denken.

'Hoe bedoel je?' vraagt Bert.

'Stel als ze naar het midden van het Volkerak zijn gevaren en overgestapt zijn op een andere boot?'

'René en Jeffrey?'

'Ja, zou kunnen. Laat maar, logisch klinkt het niet.' Ik zoek naar een andere ingang, maar deze slaat nergens op.

‘Misschien klinkt het inderdaad onlogisch,’ zegt Mohammed, ‘maar ik ben het met je eens dat we een tweede onderzoekslijn moeten opzetten.’

‘De eerste onderzoekslijn is dat René en Jeffrey de boot hebben gestolen, naar Vlissingen zijn gevaren en daar drugs op zee hebben opgepikt. Vervolgens zijn ze met de cocaïne teruggevaren en hebben deze overgedragen aan twee onbekenden in Dintelmond. Daarna zijn de vier personen en de verdovende middelen verdwenen.’ Mohammed praat en Bert schrijft mee op de krijtwand.

‘Het tweede scenario dan?’ vraagt Linda.

‘Zit er een kilometerteller op die boot?’ Het is een van mijn befaamde bussen van links en een idee schiet me te binnen.

‘Ja,’ antwoordt Bert. ‘De eigenaar heeft geen flauw idee wat de kilometerstand was op het moment dat de speedboot werd gestolen.’ Hij begrijpt waar ik heen wil.

‘Damn.’

Op het gezicht van Alice verschijnt een frons.

‘Als we weten welke afstand het vaartuig heeft afgelegd, kunnen we de mogelijke routes berekenen. Helaas weten we de beginstand dus niet.’

Alice knikt. Ze is weer aangehaakt.

‘Het kan niet anders dan dat scenario twee identiek begint,’ redeneert Bert hardop. ‘We hebben bewijs dat de beide heren opdracht hebben gekregen om iets op te pikken, we hebben gezien dat ze de speedboot uit de haven van Bruinisse hebben gejat en de kans is erg groot dat ze naar Vlissingen zijn gevaren, aangezien we ze niet hebben gezien op de camerabeelden bij de Volkeraksluizen.’

‘Je zei eerder dat een speedboot veel lawaai maakt. Moeten we niet een oproep doen voor getuigen die in die nacht een speedboot hebben gezien of gehoord?’ stelt Mohammed voor.

Linda steekt haar hand op. ‘Dat ga ik regelen.’

‘Hoe zeker is die Rijkswaterstaatman van zijn berekening?’ vraag ik Bert.

‘Redelijk zeker. Hij heeft gerekend met de omvang van de boot en de stroming, maar hij zei dat er altijd kans is op afwijking.’

‘Ik snap dat het logisch is om te denken dat het vaartuig vanuit de haven van Dintelmond het Volkerak in is geduwd. Een andere mogelijkheid is dat het daar in de buurt is gedaan. Hoe ver hebben we gezocht?’

‘Er is vooral in de haven onderzoek gedaan.’

‘Ik ga morgen de omgeving verkennen,’ besluit ik.

‘Goed plan,’ reageert Linda. ‘Dat ga je samen met Mo doen.’ Ze kijkt me met een wat boze blik aan. In mijn hoofd hoor ik haar denken: wie heeft hier de leiding? Je zou toch niet te veel op eigen houtje doen?’

‘Sorry,’ zeg ik schuldbevestigend.

Linda trekt een wenkbrauw op.

‘Is er nog iets uit het onderzoek naar de gestolen auto gekomen?’ Mohammed gooit het over een andere boeg.

‘Ik heb er niets over gehoord, maar ik weet dat het onderzoek gisteren is afgerond,’ zegt Linda en ze kijkt Bert aan.

‘Vingerafdrukken van René en Jeffrey en de eigenaar. Zoals te verwachten viel. Verder niets bijzonders.’

Alice neemt het woord. 'Hopelijk levert de oproep iets op. En vandaag moet er meer onderzoek gedaan worden naar die advocaat.'

Mohammed steekt zijn hand op. 'Ik ga alle strafdossiers van René en Jeffrey doorploegen. Wellicht dat we zijn naam daarin tegenkomen.'

'Ik help mee,' geef ik aan.

'Met die collega van Rijkswaterstaat check ik de berekening nog een keer en dan overleg ik met hem wat de mogelijke afwijking kan zijn. Ik zoek contact met de havenmeesters bij de mogelijke routes om te vragen of zij meldingen hebben gehad van nachtelijk lawaai op het water, en ik vraag hen om camerabeelden,' somt Bert op.

'Ik regel de oproep voor getuigen. Zoë, lees je even mee?' vraagt Linda.

Ik knik bevestigend. Linda hoeft vandaag verder geen taken te verdelen, we hebben het zelf automatisch ingevuld. Samen met Mohammed duik ik de dossiers in.

Het is klotewerk, ik kan niet anders zeggen. En het zijn veel dossiers. Jeffrey en René hebben een berg misdrijven op hun naam staan. Ze zijn zo een beetje de *Buurman en Buurman* van de kleine criminaliteit. Even word ik afgeleid door een vrij formeel mailbericht van professor Lennard de Swet, met de mededeling dat ik – door het oplossen van de zaak in Heerenveen – officieel ben toegelaten tot de poule van profilers waar de Nederlandse politie gebruik van maakt. Het is natuurlijk prachtig nieuws, maar ik hou het voor me. Het is absoluut niet het goede moment om een feestje te vieren en ik stort me dieper in de dossiers.

Na uren lezen beginnen de letters voor mijn ogen te dansen en ik besluit een luchtje te gaan scheppen. Ik ben nog geen twee stappen het bureau uit of Mohammed staat naast me.

‘Wat kom je doen?’ vraag ik verbaasd.

‘Sorry, je mag niet alleen op pad.’

Ik was het glad vergeten. Er zit een gevaarlijke gek achter me aan.

In het zoveelste strafdossier van René Lievens dat ik doorlees kom ik de naam van de advocaat tegen. Mr. Sanders.

‘Hierzo.’ Ik tik met mijn vinger op het computerscherm en Mohammed komt achter zijn bureau vandaan en leest met me mee. Sanders was de advocaat van René in een strafzaak vier jaar geleden. Lievens had ingebroken bij een villa in Numansdorp en was opgepakt nadat hij de gestolen spullen op Marktplaats had aangeboden. Albert Einstein. We speuren verder en Mohammed vindt nog twee zaken. Een zaak waar onze advocaat Lievens bijstaat en een andere waar hij De Groot vertegenwoordigt. Meneer de advocaat heeft gelogen. Linda overlegt telefonisch met Alice en zij geeft haar opdracht de jurist te verzoeken om de volgende dag naar het bureau te komen. Vriendelijk doch dringend.

De expert van Rijkswaterstaat blijkt ineens een stuk minder zeker van zijn zaak, laat Bert weten. Een flinke afwijking van de plek waar hij dacht dat de boot op drift is geraakt is zeker mogelijk. We ronden af en Mohammed brengt me naar huis. Morgen gaan we eerst de advocaat aan de tand voelen en daarna gaan naar Dintelmond om te kijken of we daar iets kunnen vinden. Mohammed begeleidt me tot de voordeur.

Thuis ben ik op mijn hoede. Alsof ik niet meer beschermd ben in wat ooit mijn veilige haven was. Marsha en John bewegen om me heen en het voelt alsof ik de enige ben die stilstaat, alsof ik naar een film kijk. Hun intimiteit ontroert me. Ik verlang naar Liam. Fysieke aanraking is misschien het beste medicijn nu. Zijn armen, zijn lange warme lijf, de

manier waarop hij met twee handen mijn gezicht vastpakt en me op mijn voorhoofd kust. Ik bel hem niet. Dat is te pijnlijk. Hem wel horen, maar niet kunnen aanraken.

Leo belt. Zoals beloofd. Voor iemand die zo chaotisch is, is hij superpunctueel als het op onze afspraak aankomt. Hij laat me praten en er komt veel uit. Flarden van de dag, flarden van gedachten. Ik vraag hem naar de zijne.

‘Weet je, schoonheid, ik probeer te begrijpen waar Sven heen wil. Hij heeft een spel met je gespeeld in Engeland. Maar waarom? Ik ga ervan uit dat hij je onverdeelde aandacht wilde en die heeft hij gekregen. Die behoefte heeft hij nog steeds. Met zijn acties zorgt hij ervoor dat je aan hem blijft denken.’

‘Daar hoeft hij niet eens zijn best voor te doen,’ mompel ik.

Leo reageert er niet op.

‘Gaat hij weer mensen vermoorden?’

‘Als dat nodig is om je aandacht te krijgen.’

‘Hij heeft het moorden volgens mij niet nodig. Het is geen losgeslagen psychopaat die moet doden om zijn lusten te bevredigen, dat geloof ik niet. Hij doet het omdat het hem niets uitmaakt. Hij heeft nul empathie. En hij doodt omdat hij dan mijn aandacht heeft. Als ik koekjesbakker was geweest, had hij de lekkerste spritsen van de wereld gemaakt.’

‘In ieder geval houdt hij van uitdagingen, van complex denkwerk. Ik verwacht dat hij een nieuw spel met je gaat spelen.’

‘Wat dan?’

‘Zijn wereld lijkt te draaien om jou en hem. De rest is bijzaak. Dan moet hij iets bedenken waardoor hij je weer kan ontmoeten.’

De laatste zin dreunt na in mijn hoofd. Ik sluit mijn ogen en besef te laat dat ik dat niet had moeten doen. Ik ben terug in het bos. Het is aardedonker. Muziek van Oscar and The Wolf klinkt op de achtergrond en ik hoor de wind die door de bomen waait. Ik ruik bloed en voel het in straaltjes over mijn armen lopen. Alles begint te draaien en ik val.

‘Zoë!’

Ik open mijn ogen, grijp de leuning van mijn bank vast en kijk voor me uit.

‘Zoë.’

Ik ben er weer. Thuis. *Haal adem*, zeg ik tegen mezelf. ‘Sorry, ik moest alles even laten bezinken.’

Stilte.

‘Ik ben het, Zoë.’

Leo kent me door en door en hij weet dat er meer aan de hand is. Hij heeft er recht op dat ik eerlijk ben. Over alles. Zeker na wat hij met mij heeft meegemaakt.

‘Ik had een flashback.’

‘Dat dacht ik al. Gaat het?’

‘Ja, ik geloof het wel. Fuckzooi.’

‘Zo klink je wel weer als Zoë. Wat zie je als je een flashback hebt?’

Leo gaat niets uit de weg. Hij is net zo nieuwsgierig als Fer.

‘Ik zie mezelf elke keer terug in het bos op de plek waar Sven me naartoe lokte. Ik hoor de muziek van Oscar and the Wolf en voel bloed over mijn armen lopen. Alles begint te draaien en ik val eindelijk.’

‘En Sven?’

‘Sven fluistert meestal iets onverstaanbaars in mijn oor.’

‘Sodeju. Dat moet beangstigend zijn. Het is maar goed dat je een prima muzieksmaak hebt.’

We lachen. Leo voluit en ik als een boer met kiespijn. Maar we lachen.

© 2021 Tica Peeman
Omslagontwerp Roald Triebels
Omslagillustratie Benjamin van der Spek/EyeEm, Getty images & Berny Schop
Zetwerk Michiel Niesen, ZetProducties

ISBN 9781774533246
Deze Kobo Original uitgave is gemaakt in samenwerking met Out of the Book
een onderdeel van Gloude publishing, Amsterdam

www.ticamorgan.nl
www.gloude.nl
www.kobo.com